

El respecte a l'àrbitre

COMISSIÓ ÈTICA ESPORTIVA | 17/02/2022

Un dels elements que, probablement, genera un major nombre de crítiques en la competició esportiva, i en major mesura en el futbol, és l'àrbitre. ¿Per què aquest menyspreu cap a l'àrbitre? ¿El respectem?

La figura de l'àrbitre, com a element a tenir en compte pel seu treball, no l'hem d'oblidar ni deixar valorar-lo. ¿T'imagines prenent una decisió en la teva feina i que el teu cap o clients, en aquell mateix moment, sense haver finalitzat ni tan sols la frase o comprovat la documentació, et critiquessin o, fins i tot, t'insultessin?

L'àrbitre, també anomenat "Tutor del joc" en algunes competicions escolars, ha de prendre unes decisions puntuals i concretes en segons, en dècimes de segon. Aquestes decisions, conseqüència d'actuacions dels jugadors, perjudiquen o afavoreixen, a vegades de forma definitiva, a un dels equips. Per altra banda, sobretot en l'esport escolar o en l'esport infantil, la figura de l'àrbitre, a més de la seva tasca de jutge, afegeix una vessant educativa dins del terreny de joc, aportant un element pedagògic extra que fomenta els valors i que hauria d'ajudar a posar-los en pràctica en cada situació concreta.

¿És possible una competició esportiva sense àrbitres? Majoritàriament, tots veiem clara la seva necessitat. ¿Per què llavors els critiquem, els insultem amb tanta

facilitat, i la majoria de les vegades ni els agraim el seu treball?

Algunes persones comencen a parlar del **VAR de l'honestedat: Veure, Animar i Respectar**. No tan sols pel que fa a jugadores i esportistes, sinó també, i en molts casos en primer lloc, des de la grada i els mateixos aficionats. Una altra iniciativa com la de 'No siguis Hooligan', que està portant a terme la **Fundació Brafa**, ens posa evidència, a través de vídeos curts i directes, situacions que ajuden a reflexionar.

Aquesta imatge que segur hauràs vist fa temps per internet, posant-la en context, pot ajudar a destensar la situació, i és que la imatge és molt gràfica: de cada 1.000 nens jugant al futbol, només un arriba a ser professional; de cada 10.000 nens que juguen a futbol, només 1 acabarà jugant a futbol, només un arriba a professional; de cada 10.000 nenes que juguen a futbol, només una arriba a jugar en una de les 50 millors lligues professionals; de cada 100.000 nens que juguen a futbol, només 1 acabarà jugant en un dels 50 millors clubs del món. Per això, **no podem oblidar que: primer persones, després futbolistes**.

L'esport és afició, és competició, és diversió, és activitat física... També en l'àmbit professional un partit -l'esport- ha de ser diversió. D'altra banda, oblidar que la pràctica esportiva, sense deixar de costat la competitivitat -que és fonamental-, té un component important de diversió, és oblidar-se del que és essencial.

Davant les situacions desagradables, excessives i massa repetitives que veiem en molts pares en els partits, em ve a la ment una frase que m'agradaria dir-los i que utilitzo sovint: ¿Eduques/quem correctament en l'esport? ¿Vols que aquesta activitat esportiva sigui educativa i positiva per al teu fill/a? Si la resposta és afirmativa, la clau és voler guanyar i saber perdre, que com usuari habitual de Twitter resumeixo en: **#VolerGuanyarSaberPerdre**.

Saber perdre, en la seva versió negativa: no saber perdre acostuma a ser la raó principal d'aquestes queixes o enfrontaments amb l'àrbitre. Sabem que acceptar la derrota, o l'errada d'un tercer que m'afecta directament, no és fàcil, gens fàcil. Aquí intervé el caràcter, la virtut de la fortalesa, de la humilitat...

Deixo una visió ràpida, comprensiva i positiva de la derrota, que ens pot ajudar a educar a “perdre”. En cada derrota podem descobrir una oportunitat de millora, una ocasió en la qual ens podem examinar per veure què ha fallat i en quins aspectes podem millorar, una oportunitat per veure què hem de canviar. No miris només la palla en l’ull aliè, mira la biga del teu.

Com a educador no li treguis importància a la derrota, deixa que s’enfrontin a ella. En l’aspecte educatiu de l’esport, els nens són esponges, capten i aprenen de les actuacions dels seus referents (pares, entrenadors...). ¿Com volem potenciar els valors del respecte, humilitat o resiliència si, davant actuacions arbitrals (siguin del nivell que siguin), critiquem, desprestigiem i menyspreem a aquella persona?

Per acabar, em quedo amb una frase que **Johan Cruyff** va donar als seus jugadors a la final de Wembley de 1992 i que hauríem de repetir als nostres fills i jugadors: “Sortiu i gaudiu”.

Autor: Àlex Porqueras, membre de la Comissió d'Ètica Esportiva de l'FCF